324118701

ప్రబోధ 33

నేను వెలుగులోనున్నాను వెలుగునేనె
వెలుగు నాలోననున్నది వెలుగు నేనె
అన్న భావము హృదయాన హత్తుకొన్న
అట్టి మను జూడె బ్రహ్మలో నైక్యమగును.

అసతోమా సద్గమయ
తమసోమా జ్యోతిర్గమయ
మృత్యోర్మా అమృతంగమయ

అనిఉపనిషద్వాక్యము, కాని యీనాటి పరిస్థితులప్రభావము పురస్కరించుకొని తమస్సునుంచి వెలుగునకు తీసుకుపొమ్మని, అసత్యమునుంచి సత్యమునకు గొనిపొమ్మని, యీమృత్యుత్వము నుండి అమృతత్వానికి చేర్చుమని ప్రార్థించటువము యిది ద్వైతముయొక్కలక్షణము. ఇదియీనాటి పరిస్థితులను, యీప్రభావమునకు సరైన మార్గము నందించదు. ఎంతకాలమైనా ఒకే తరగతి యందు వుండిన విద్యార్థికి భవిష్యత్ యేమాత్రము కూడను ఆనందమును అందించదు. మన జీవితమంతయు ద్వైతము తోనే ప్రయాణము సలిపిన యేనాడు మనగమ్యమైన అద్వైతమును చేరలేము.

ద్వైతము కల్పితమే కాని యిది సత్యముకాదు. సత్యమైన అద్వైతమును వదలి అసత్యమైన ద్వైతాన్ని మనము అనుసరిస్తున్నాము. కనుక అద్వైతమునకు చేరే మార్గమును మనము అనుసరించటానికి మనముప్రయత్నించాలి. సత్య, ధర్మ, ప్రేమ, శాంతి, అహింసలు మనము ప్రదర్శించుచున్నామే గానీ దర్శించటంలేదు. ఈ పవిత్రమైన పంచగుణములలో మనము దర్శించాలి. ఆచరించాలి. ప్రదర్శనలతో ఫలితము మనకు యేమాత్రము కనుపించదు. అంతటా అన్నిటా తాను గౌరవించవలెనని మానవుడు ఆశిస్తున్నాడే కాని తానుయితరులను గౌరవించటానికి ప్రయత్నించటంలేదు. ఇతరులను గౌరవించటానికి తానుప్రయత్నించినప్పుడే యితరులనించి తానుగౌరవాన్ని అందుకోనే అధికారిగాగలడు. ఇది ప్రాకృతమైన అహంస్వరూపము. ఇదివుండినంతవరకుకూడను సత్యధర్మశాంతిప్రేమ అహింసలను మనము దర్శించలేము. కనుక మెట్టమొదట ఆచరించి, అనుభవించి, ఆనందించి పదిమందికి అందించటానికి తగిన శక్తిసామర్థ్యములు సాధించాలి.

ప్రతియొక్క మానవుడు శాంతిని ఆశిస్తున్నాడు. అయితే శాంతి అన్నది మరొక ప్రదేశమునందు లేదుమనకు. ఆ శాంతి అనేదానిని మనము మతమునందు వెదక

టము యిదికాలము వ్యర్థము. శాంతి వెతుకు వాడు మతమును విసర్జించి మతిలో వెతకటానికి ప్రయత్నించాలి. శాంతి అన్నది మనలో వున్నది కాని మతములో లేదు. అట్టి శాంతిని మనము వెలుపల వెదకటానికి ప్రయత్నించటం చేతనే లేని అశాంతిని అనుభవించటానికి అందుకోటానికి సిద్ధముగా వున్నాము. ఆ శాంతిని మొట్టమొదట తనలో అభివృద్ధి గావించుకోవాలి. అట్టి శాంతిని తిరిగి కుటుంబము లోపల అభివృద్ధి చేయించాలి. కుటుంబమునుండి గ్రామానికి అభివృద్ధి గావించాలి. గ్రామమునుంచి రాష్ట్రానికి పెంచాలి. రాష్ట్రమునుంచి దేశమునకు అందించాలి. కనుక దేశము శాంతిగా వుండవలెనన్న వ్యక్తి యందు శాంతి లేనప్పుడు దేశము యేవిధముగా శాంతి అందుకుంటుంది. దురదృష్టవశాత్తూ యీనాడు శాంతిని విశ్వవ్యాప్తి గావించటానికి విరుద్ధముగా తనలో వున్న అశాంతిని కుటుంబములో వ్యాప్తి గావించటము, కుటుంబములో వున్న అశాంతిని గ్రామములో, గ్రామమునుంచి దేశము వరకును అశాంతిని పెంచుచున్నామే గాని శాంతిని పెంచటానికి యెవరు తగిన ప్రయత్నము చేయటం లేదు. మనము శాంతిని పెంచే దూతలమే కాని అశాంతిని పెంచే యమదూతలము కాకూడదు. కనుక మనము శాంతిని పెంచటానికి తగిన పోషణ తనకు తాను అభివృద్ధి పరచుకోవాలి. ఆ శాంతి మనకు యెక్కడ లభిస్తుంది. సేవలయందు మాత్రమే లభిస్తుంది. సేవ చేయని మానవుని మనసు devils work shop అన్నారు. పని లేనివాడు కేవలము ఒక మొద్దుగా కూర్చుంటాడు. అలాంటి వ్యక్తికి నిద్ర కూడను రాదు. నిద్ర లేని వాడు క్షుద్రాలు పన్నుతాడు. అనవసరమైన తలంపులు అతని బుర్రలో చేరుతాయి. కనుక వాడు ఒక పిచ్చివాడుగా రూపొందుతాడు. పని మనము చేస్తూ వుంటుంటే యే చింతలకు గాని తలంపులకు గాని యిందులో అవకాశము వుండదు. తలంపులు లేని స్థితియే శాంతి.

ఈ శాంతి చేతనే ప్రేమ అభివృద్ధి గాంచుతుంది. ఈ ప్రేమ మనయందు సహజముగనే వున్నది. వున్న మొక్కను మనము పోషించుకోవాలంటే యెరువు వెయ్యాలి. నీరు పొయ్యాలి. అదేవిధముగా మనలో సహజముగా వుండిన ప్రేమ యొక్క మొక్కను తగిన శ్రద్ధ సేవ అనే వాటితో అభివృద్ధి గావించుకోవచ్చు. పోషించుకోవచ్చు. ఈ సేవ ప్రేమ అనే మొక్కను అభివృద్ధి గాంచుతుంది. ప్రేమ చాలా పవిత్రమైనది. ప్రేమ అమృతస్వరూపము. అట్టి రసాపూరితమైన ప్రేమ గ్రోలిన మానవుడు మరే యితర పదార్థమును ఆశించడు. ప్రేమస్వరూపి నం జీవనం. ప్రేమస్వరూపమే మనయొక్క జీవితము. జీవితమునకు ఆధారమైన యీ ప్రేమను మనము వేరు మార్గములో అనుభవిస్తున్నాము. ఇది కేవలము స్వార్థముగా రూపొందుతుంది. ఈ ప్రేమను సమాజములో పెంచాలి. ఈ ప్రేమ యితరులకు పంచాలి. ఇతరుల ప్రేమను నీవు అందుకోవాలి. ఈ విధముగా యిచ్చిపుచ్చుకొనే దానియందే యీ ప్రేమయొక్క బలము అభివృద్ధి అవుతుంది. దీనివల్ల సంకుచిత భావములు పోయి ఒక పవిత్రమైన విశాలమైన భావములు మనలో ఆవిర్భవిస్తాయి. విశాలమైన జగత్తులో మనము

324118703.

విశాలమైన మానవునిగా మనము రూపొందాలి.

ప్రతి మానవునకు కూడను నాలుగు విధములైన స్థానములున్నవి. ఒకటి శరీరము రెండవది మనసు. మూడవది బుద్ధి. నాల్గవది ఆత్మ. అయితే యీ శరీరము యొక్క పరిస్థితిగాని, శరీరము యొక్క పనిగాని శరీరము యొక్క ధర్మముగాని యేమిటి? శరీరమాద్యం ఖలు ధర్మసాధకమ్. ధర్మమును ఆచరించే పనిముట్టు. అయితే యీ పనిముట్టు తన ధర్మమును యే రీతిగా ఆచరించగలదు. కత్తి ఒక ఫలమును కోస్తుంది; కూరగాయలు తరుగుతుంది. కానీ కత్తి స్వయముగా యీ కూరగాయలను తరగటానికి పూనుకోదు. దానిని పట్టుకొనే ఒక వ్యక్తి వుండాలి. ఆ పట్టుకొన్న వ్యక్తి కూరగాయలు యే విధముగా తరగాలి అనే యోచనలో తరుగుతూవుండాలి; అదే విధముగనే యీ శరీరము ఒక పనిముట్టు వంటిది. ఈ పనిముట్టు స్వయముగా కర్మలలో ప్రవేశించటానికి వీలు లేదు. దానికంత స్వాతంత్ర్యము లేదు. ఇది మనసు యొక్క ప్రోత్సాహము చేతను, మనసు యొక్క బలము చేతను యీ శరీరము పనిచేస్తూ వుంటుంది. అన్నింటికిని మనసే ఆధారము. అందువలననే మనోమూలమిదం జగత్ అని. ప్రపంచమంతయు కూడను యీ పాంచభౌతికమైన యింద్రియముల చేత కూడిన యీ జగత్తు యీ మనసు పైననే ఆధారపడి వుంటున్నది. కనుక యీ మనసు యొక్క తత్వాన్ని మనము చక్కగా గుర్తించాలి. ఈనాడు మనసు చేసే ప్రవర్తనలన్నింటికిని దేహమునకు శిక్షనిస్తున్నాము. అదే ధర్మవిరుద్ధము. ఏ విధముగా అనగా ఒక చిన్న ఉదాహరణము. ఒక వ్యక్తి మరొక వ్యక్తిని చంపినాడు లేక హింసించినాడు. అప్పుడు హింసించిన వ్యక్తికి ధర్మశాసనమునందు ఉరిశిక్ష అనే శిక్ష అందించారు. ఈ శిక్ష అనుభవించేది దేహము. కానీ దోషము చేసినది మనసు. మనసు దోషము చేస్తే శరీరానికి శిక్షయేమిటి? మనసు యొక్క ప్రోత్సాహము లేకుండా, ప్రోద్బలము లేకుండా శరీరము యే కర్మలు ఆచరించటానికి వీలుకాదు కదా! కానీ మనసును శిక్షించే అధికారి యీ జగత్తులో లేడు. అందువలననే యీ ధర్మశాసనమనేది శరీరాన్ని శిక్షిస్తున్నది. ఇది ప్రాకృతమైన ధర్మము.

కాని పరమాత్మ ధర్మమది కాదు. తప్పు చేసినది మనసు. కేవలము ఒక ఉపాధిగా, ఒక విధమైన పనిముట్టుగా ఉపయోగపెట్టుకొనేది దేహము. కనుక దేహము యొక్క కర్తవ్యాన్ని తాను అనుసరించిందే కాని దోషమంతా మనసుదని మనసును శిక్షిస్తాడు భగవంతుడు. ఈనాడు దేహమనే యింద్రియముల చేత అన్ని రకములైన ఆనందాన్ని అనుభవిస్తుంది. ఇది అనుభవించటమే తన యొక్క పరిమితి. కానీ ఆనందించేది మనసు. నాకు చక్కగా ఆకలౌతున్నది. ఆకలైతే యీ ఆకలి తీర్చేది యే విధముగా! ఆకలి యెక్కడౌతున్నది. నా ఉదరములో ఆకలిగావుంటున్నది. జఠరాగ్నికి యేదో కొంచెము ఆహారమునందించినప్పుడే యీ ఆకలి తీరుతుంది. ఇది దేహము యొక్క స్వభావము. ఈ ఆకలిని తీర్చటానికి యేమి పని చెయ్యాలి. ఈ దేహములో చేతినుంచి తట్టలోనుండిన పదార్థము తీసుకొని పొట్టలోకి చేర్చాలి. తీసుకున్నది హస్తము. నమిలినది పండ్లు మింగినది గొంతు. చేరినది ఉదరము. కానీ ఆనందమును, తృప్తిని అనుభవించినది మనసు.

ఏతావాతా దీని యొక్క అంతరార్థము యేమనగా యింద్రియములు కేవలము పనులు చేస్తున్నాయేకాని ఆనందాన్ని అనుభవించేది మనసు. అయితే యీ మనసు యే రీతిగా ఆనందాన్ని అనుభవిస్తున్నాది. గ్రుడ్డి ఆనందాన్ని అనుభవిస్తున్నాది. ఏదో ఆకలి తీర్చుకుంది. యీ బలహీనత తగ్గింది. ఆనందము హెచ్చింది. ఆకలిగా వుండినప్పుడు యేదైనా అందుకొని భుజిస్తుంది. ఈ లక్షణము వుండేది మనసుకు. కానీ బుద్ధి మరొకటి వేరే వుంది. అది మూడవది. అది విచక్షణాజ్ఞానము. ఏది తినాలి, యేది తినకూడదు యేది తింటే మన ఆరోగ్యము బాగుపడుతుంది. ఏది విడచిపెడితే మన ఆరోగ్యము బాగుపడదు అనే నిత్యానిత్య విషయ పరిశీలన ఆ బుద్ధికి మాత్రమే వుంటుండాది.

ఈ విచక్షణాజ్ఞానము కల్గిన బుద్ధి యొక్క ఆధారము చేతనే మనసు ప్రవర్తించినప్పుడు యీ మనసు యొక్క ప్రవర్తనను దేహము ఆనందముగా అనుభవిస్తుంది. ఏ పని చెయ్యాలని తలంచినప్పటికిని అక్కడ మనం నిత్యానిత్య విషయ పరిశీలన సల్పాలి. ఇది మంచిదా చెడ్డదా. చేయుతగినదా చేయుతగనిదా! ఈ విచారణాశక్తి శూన్యమైపోతే మనసు blind గా మారిపోతుంది. గుడ్డిదిగా మారిపోతుంది. అయితే యీ శరీరమునకు, యీ మనస్సుకు యీ బుద్ధికి ప్రాణాన్ని అందించి, దాన్ని పోషించి, దానిని కదలింప చేసేది యేది? అదే ఆత్మ. ఈ శరీరము కేవలము శరీరాన్ని తాదాత్మ్య భావనగా పొందుతున్న మానవుడు యింద్రియసుఖమును పొందుతున్నాడు. ఈ మానవుడు మనస్సును తాదాత్మ్య భావనగా చేసుకున్నవాడు కేవలము భౌతికమగు సుఖభోగములను అనుభవిస్తున్నాడు. బుద్ధినే తాదాత్మ్యభావనగా చేసుకున్నప్పుడు వాడు విజ్ఞానమయుడుగా రూపొందుతున్నాడు. ఆత్మనే తాదాత్మ్యభావనగా విశ్వసించినవాడు ఆనందాన్ని పొందుతున్నాడు. ఇక్కడ మనము విచారణ చెయ్యాలి. భోగముల చేత రోగములు కలుగుతాయి. కనుక శరీర యింద్రియములనుభవించేటి భోగముల చేత మనకు రాగద్వేషములనే రోగములు కలుగుతున్నాయి. విచక్షణాజ్ఞానము చేత మనము వీటిని అనుభవించటము చేత విజ్ఞానము అభివృద్ధి అవుతున్నాది. కానీ యీ విజ్ఞానాన్ని మనము ఆనందమయమైన మార్గములో ప్రవేశపెట్టిన ప్పుడు మనము ఆత్మతత్వాన్ని పొందుతున్నాము. ఈనాడు మనకు భోగములు కావాలా? విజ్ఞానము కావాలా? ఆనందము కావాలా మనకు మనము నిర్ణయించుకోవాలి. ఆనందమును అనుసరించేవారు, ఆనందమును అభిలషించేవారు ఆత్మ దృష్టిలో పని చేయాలి.

ఈ ఆత్మదృష్టిలో మనము పని చేసినప్పుడు సమత్వము వస్తుందికాని, భిన్నత్వమనే ద్వైతము యిందులో యే మాత్రము ప్రవేశించదు. చూచేవానికి విశాలమైన ప్రపంచము. కానీ యీ విశాలమైన ప్రపంచాన్ని సృష్టించినవాని దృష్టి మనము పెట్టుకున్నప్పుడు ప్రపంచమే మనకు శూన్యము. కనుక మనము అన్నింటికిని మూలాధారమైనదానిని మనము పట్టుకోవాలి. ఈ మూలా

324118705

ధారమనేది వేదములవల్లగాని, యితిహాసములవల్లగాని, పురాణములవల్లగాని, ఉపనిషత్తులవల్లగాని గీతలవల్లగాని మనకు లభ్యమయ్యేదిగాదు. ఇవన్నీ కేవలము బాహ్యప్రపంచమునకు ఆధారములు. ఈ బాహ్యప్రపంచము నిరంతరము ద్వైతమునే పురికొల్పుతున్నాది. నాది, నావారు యింతమాత్రమే సంకుచితమైన భావాన్ని పెంచుతున్నాది. అన్నింటియందు వుండిన యేకత్వాన్ని మనము గుర్తించినప్పుడు అదే నిజమైన అద్వైతముగా మారుతుంది. ఈ అద్వైత భావములో మన సంస్థలు ఆచరించటానికి తగినవి సేవలే. అందరియందు వుండిన ఆత్మతత్వము ఒక్కటే. ఒకనిపేరు రామా అని పెట్టవచ్చు. ఒకనిని మధుసూదన అని పిలువవచ్చు. కానీ యివి పెట్టిన పేర్లుగాని, యివన్నీ ఆత్మస్వరూపమైనవి కాదు. పుట్టిన దేహమునకు పెట్టిన పేర్లు. కాని పుట్టని గిట్టని తత్వము ఒకటుంది. దానిపేరే నేను. నిజముగా భగవంతుని పేరు రాముడు, కృష్ణుడు, సాయి కాదు. అవి దేహానికి పెట్టిన పేరు. నిజముగా భగవంతునికి వుండిన పేరు అహం. నేను, నేను, నేను ఆ పేరే. ఆ నేను అనే పేరు అందరికి వుంటుండాది. మీ అందరిలోపల కూడను ఫలాని రాముడు యెవరంటే నేను అని చేయి ఎత్తుతాడు. ఫలాని కృష్ణుడు ఎవరంటే వాడు చేయి ఎత్తుతాడు. నేను, నేను అంటున్నారు. రామునియొక్క రూపనామములు పేరు కృష్ణుని యొక్క రూపనామములు వేరు. కాని అందరియందు నేను, నేను అనేది సమానంగా వచ్చింది. కనుక I is everywhere. నేను నేనుగానే వున్నాను. ఈనాడు యిలాంటి అద్వైత బోధలు చేసే వ్యక్తులు లేకపోవటంచేత జీవితమంతయు ద్వైతములో వుండి విశిష్టాద్వైతము వరకును ప్రవేశించటంలేదు. ఈ విధమైన సాధనలు మనము యెంతకాలము చేసినప్పటికిని మనము సరైన స్థితిని పొందలేము. అనుభవించలేము. కనుక ప్రతి మానవుడు కూడను అద్వైత భావమును లక్ష్యమునందుంచుకొని ద్వైత భావములో మనము సమాజములో ప్రవేశించి సేవలే నా ఆరాధన అనే సత్యమును గుర్తించాలి. మనము దాసులము అనేదానిలో దైవత్వము వుంటున్నాదిగాని నేను యజమానుడు అని అనిపించుకునే దానిలో దైవత్వము లేదు. ఈ అహం భావముతో కూడిన దివి కృత్యాన్ని పొందుతుంది. ఆత్మభావముతో కూడిన దివి సుకృత్యాన్ని అందుకుంటుంది. మనము యెక్కడనుండి బయలుదేరి వచ్చాము. సాధననుండి బయలుదేరి వచ్చాము. సేవకులుగా వచ్చేశాము. దాసునిగా మారాలి. ఈ దాసత్వమునుండి దైవత్వము పొందాలి. కనుక ప్రాచీన ఋషులందరు దాసత్వాన్ని మొదలు అందుకొని దైవత్వాన్ని ఆనందముగా పొందినారు. కేవలము దాసులే కాదు అహంకారమును మొట్టమొదట నిర్మూలము కావాలంటే దాసులు కావాలి. కనుక నేగోపన్న కూడను ఒకనాడు చెప్పాడు

దాసానుదాసుడను కావలెనురా. నేను యీ దాసులకు సేవచేయవలెరా. ॥దా॥
ఆలు బిడ్డలు కూడి వేళవేళలయందు

నేనొక్కడినే కాదు. నా భార్య బిడ్డలు అందరు దాసానుదాసులై పోవాలి. అప్పుడే మన బంధమునుండి దూరము కావచ్చు. ఇదే భక్తి మార్గము.

శంకరులవారు అద్వైతమతాన్ని చాటుతూ వచ్చారు. సత్యం జ్ఞానమనంతం బ్రహ్మ

324118706

అని వుచ్ఛరించాడు. ఇది పదములతో వుచ్ఛరించవచ్చునేగాని దాని తత్వాన్ని అనుభవించటము మహా కష్టము. కానీ శివానందలహరి అని పూర్తి అద్వైతాన్ని నిరూపించాడు. సౌందర్యలహరి యిది పక్కా అద్వైతము. ఇన్ని విధాల అద్వైతాన్ని బోధించి, లిఖించి దేశానికి అందించిన శంకరులు కట్టకడపటికి యేమన్నాడు భజగోవిందం భజగోవిందం గోవిందంభజ మూఢమతే ఆ భక్తిలోకి మరలదిగిపోయాడు. లిఖించినది, బోధించినది అద్వైతము. ఆచరించినది, ఆశించినది అద్వైతము. భక్తి అనగా పరమపూజ్యమైనది. అతి మృదువైనది. అతి మధురమైనది. ఆనందమయమైనది. ఆహ్లాదమయమైనది. అట్టి భక్తిని మనము యీనాడు అభివృద్ధి పరచుకోవాలి. భక్తి అమృతస్వరూపము. అదే అనంతత్వము. అదే అమరత్వము. దీనినే నారదుడు బోధించినది. కనుక ప్రేమమయమైన యీ హృదయాన్ని త్యాగమయముగా మనము మార్చుకొని యీ యొక్క యోగమయములో మనము చేరిపోవాలి.

వదలవలసిన దానిని వదలినంత
తెలియవలసిన దానిని తెలిసినంత
చేరవలసిన దానిని చేరినంత
కలుగు ఆనందమింతని చెప్పతరమా.

వదలవలసినవి యీ జగద్భావములను. తెలియవలసినది యీ జీవతత్వమును. చేరవలసినది ఆ పరబ్రహ్మతత్వము. అట్టివాడే అమృతత్వుడు. దీనినే

అసతోమా సద్గమయ
తమసోమా జ్యోతిర్గమయ
మృత్యోర్మా అమృతంగమయ.

జగత్తు యొక్క తత్వాన్ని మనం చక్కగా గుర్తించుకుంటే యింక మనకే చింతలేదు. ఇవన్నీ కూడను సినిమా పిక్చర్సు మాదిరి వచ్చిపోయేవేగాని, శాశ్వతమైనది ఒక్కటీ లేదు. అంతా Passing clouds Passing clouds. వచ్చింది. సత్యమనుకుంటున్నాము. సత్యమనుకుంటుండగనే పోతున్నది. పోయేటప్పటికి అసత్యమనుకుంటున్నాము. వచ్చేటప్పటికి సత్యమనుకుంటున్నాము. ఈ రెండింటిని చూస్తే వచ్చేపోయేవి సత్యాసత్యములు మిథ్యగా మారిపోయింది. మిథ్య అనగా శాశ్వతముగానిది. యీ సత్యాన్ని మనము గుర్తించుకుంటే యిదే నిజమైన లోకసంబంధము.

జీవుడు యెవరు. ఈ జీవత్వము యెక్కడనుండి వచ్చింది. దీనికి దైవత్వమే మూలకారణము. మనము ఒకచోట యినుప ముక్కలు కుప్పపెట్టాము. మరొకచోట వెండి ముక్కలు కుప్పపెట్టాము. మరొకచోట రాగి ముక్కలు కుప్పపెట్టాము. మరొకచోట డైమండ్సు అంటాతెచ్చిపెట్టుకున్నాము. ఇంకొకచోట బంగారు కుప్పపెట్టాము. ఈ మధ్యలోపల అయస్కాంతము పెట్టేటప్పటికి యీ బంగారు విలువ అది చూడదు. వెండి విలువ అది చూడదు. ఏ విలువలేని యినుము మాత్రమే అది లాగుతుంది. అయితే చైతన్యము లేని యినుపముక్కలను కదలి దాని దగ్గరకు

324118707

రావటానికి యెక్కడనుండివచ్చిందియీచైతన్యము. యీయినుపముక్కలకు కాళ్ళులేవే. యీయినుపముక్కలకు రెక్కలులేవే. దీనికి తోడు పట్టి లాగలేదే. ఆకర్షించిందియీఅయస్కాంతము. ఆ అయస్కాంతము ప్రక్కనుంటే యేమైనాకదలిస్తుంది. ఏమైనాయెదిరిస్తుంది. ఏమైనాచేయిస్తుంది. ఆ magnet యీ ఆత్మ తత్త్వము. ఈ ఆత్మతత్త్వము చేతనే సమస్త జీవులు, సమస్త యింద్రియములు, సమస్తప్రాణులు కూడను తమతమపనులను తాము చేస్తూవున్నాయి. కనుకయిట్టిఆత్మతత్త్వాన్ని తెలుసుకోటానికి మనముప్రయత్నము చెయ్యాలి.

అయితేయీఆత్మతత్త్వము తెలుసుకోటానికి యేమిమార్గము. ఉన్నదంతా ఆత్మనే. ఎక్కడచూచినా ఆత్మనే. నిండినిబిడీకృతమైనది ఆత్మనే. ప్రతిపదార్థము ఆత్మనే. ప్రతివిషయము ఆత్మనే. ప్రతివ్యక్తి ఆత్మనే. దీనినింక తెలుసుకోటం యేమిటి. అయితే అనాత్మ అనేది మనము కల్పించుకోటంచేత యీఆత్మను మనము సరాసరి చూడలేకపోతున్నాము. అనాత్మను తొలగించుకుంటే ఆత్మ అదిగానే మారిపోతుంది. కనుక మనము చేసే నవవిధమార్గములలో

శ్రవణం కీర్తనం విష్ణోస్మరణం పాదసేవనం
అర్చనం వందనం దాస్యం సఖ్యమాత్మనివేదనం.

యీవిధమైనమార్గములన్నికూడను యేమిచేస్తున్నాయంటే కేవలము ఆత్మదర్శనంకోసముకాదు. ఆత్మను మనము దర్శించటానికి యేమాత్రము ఆశించనక్కరలేదు. అనాత్మను తొలగించుకుంటే చాలు. అనాత్మను తొలగించుకొనేనిమిత్తమై యీసాధనలు చేస్తున్నామేగాని ఆత్మను మనము క్రొత్తగాదర్శనం చేయటంకోసముకాదు. ఈ సత్యాన్ని మనము మొట్టమొదట మనలో చక్కగా ఫౌండేషన్ వేసుకోవాలి. అనిత్య సత్యమైన పునాదులు మనము భద్రముగావేసుకున్నప్పుడే సేవలయందుగాని, సాధనలయందుగాని దిగ్విజయాన్ని పొందుతాము. ఎప్పుడు చూచినా సందేహాల పుట్టగా మనము మారుతూవుంటే యీసాధనలో మనము విజయాన్ని యేరీతిగా సాధిస్తాము. కనుక చిన్నచిన్నదానియందే యీమనస్సు చాలా అడమడపొందుతున్నది. యింక ఆత్మానందమనేదానిని అనుభవించటానికి యేమాత్రము శక్తిసామర్థ్యములుండవు. ఈ భ్రాంతులంతా అతికించుకున్నముక్కలు. ఒక్కతూరి దగ్గుతూనే యీముక్క వూడిపోతుంది యింకతుమ్మితే వుంటుందా. గజందూరంయెగిరిపోతుంది. ఇలాంటి అనిత్యము అశాశ్వతముయైన తలంపులచేత నిత్యసత్యమైన ఆత్మానందమును మనమాయేనాడు కూడను అందుకోలేము. కనుక మొట్టమొదట ప్రతివ్యక్తి కూడను, ప్రతిసేవకుడు కూడను ఆత్మనే ఆధారము, నేను ఆత్మస్వరూపుణ్ణే అనేభావాన్ని మనము అభివృద్ధిపరచుకోవాలి. నాలోవున్నఆత్మయే అందరియందువుంది. అందరియందువున్న ఆత్మయే నాలోనువుంటున్నది. కనుక ఎవరికియే బాధకల్గినా అది నాదే. ఈ భావాన్ని మనము అభివృద్ధి పరచుకున్నప్పుడే ఆనందవంతమైనసేవను మనముచేయగలము. ఇతరులను ఆనందింపచేయగలము. కేవలము వేసుకున్నవేషాలైన యీదేహభావములనుపట్టుకొని అనవసరముగా వాదోపవాదములు వేయటముయిదిసరైన

మార్గము కాదు.

కనుక మొట్టమొదట ప్రతి ఒక్కరు కూడను నేను ఆఫీస్ బేరర్, నేను స్టేట్ ప్రెసిడెంటు, నేను జిల్లా ప్రెసిడెంటు, నేను రాష్ట్ర ప్రెసిడెంటు, నేను ప్రపంచమునకే ప్రెసిడెంటు అనే భావములు ఏమాత్రము మనము పెట్టుకొనరాదు. నా స్థాయికి తగిన సేవ నేను చెయ్యాలి. ప్రతి వ్యక్తి కూడను తనకుతాను పరీక్షించుకోవాలి. నేను state presidentగా వుంటున్నాను. నా State President కి తగిన పనిని నేను చేస్తున్నానా లేదా అని తనకుతాను ప్రశ్నించుకోవాలి. అప్పుడు తనకు తానే తృప్తి పడతాడు. అదే self satisfaction. కానీ యీనాడు యెవ్వరికిని self satisfaction లేదు. కారణమేమిటి? తన తృప్తి కొరకు తాను చేయటం లేదు. కనుకనే ఆ self satisfaction లేకపోతున్నది. కనుక ప్రతి ఒక్కరు కూడను యీ ఆత్మతృప్తిని పొందాలనుకున్నప్పుడు ప్రతి ఒక్కరు ప్రారంభములో నేను సేవకుడని భావించాలి. మనము యీ మాటల చేతగాని, ఉపన్యాసముల చేతగాని, లేక యితర విధములైన ఆడంబరముల చేతగాని మనము పూర్తి మానవత్వాన్ని పోగొట్టుకుంటున్నాము. నూరు చెప్పే దానికంటె ఒక్కటి చేసి చూపిద్దాము. ఆవిధమైన సమభావము, శాంతిభావము, ప్రేమభావము మనలో ఆవిర్భవించాలంటే మనము సేవకులము, అందరూ సేవకులమే అందరూ వర్కర్సే. ఒక మిషను వుంటుంటాదు. ఒక పంపుసెట్టు వుంటుంది. ఒక జెనరేటరు వుంటుంటుంది. అది యినుముతో తయారైనది. ఆ యినుముతో తయారైన జనరేటరుగానీ, పంపుసెట్టుగాని పని చేయకపోతే తుప్పు పడుతుంది. ఈ దేహము కూడను ఒక జనరేటరు వంటిది. ఒక పంపుసెట్టు వంటిది. అది యినుపమయమైనది. ఇది మాంసమయము. ఇనుముకే తుప్పు పట్టుతుంటే యిది పని చేయకపోతే దేహానికి తుప్పు పట్టదా. రెండు దినాలు స్నానము చేయకపోతే అప్పుడే తుప్పు పట్టుతుంది. వాంతులు ప్రారంభమౌతాయి. కనుక పని చేయని మానవుని దేహము తుప్పు పట్టిన మిషను వంటిది.

కనుక మనము పని చెయ్యాలి. అయితే యీ పని కూడను యెంతవరకు చేయాలి అనే దానికి కూడను ఒక హద్దు వుంది. మితిమీరి పని చేస్తే దానికి అందించవలసిన ఆహారపానీయాదులు అందించకుండా పోతే యీ మిషను కొంతవరకు చెడిపోతుంది. అనారోగ్యాన్ని పొందుతుంది. ఆరోగ్యము చెడకుండా వుండేంత పని మనము చెయ్యాలి. దీనికి విశ్రాంతి వుండాలి. మిషన్ చూడండి. ఒక బస్ గాని, కారుగాని, యీ ఫ్యాక్టరీస్ కంతా కూడను Sunday holiday యివ్వటానికంతా కారణమేమిటి. వారానికి ఒక తూరి ఆ జడమైన యినుప మిషనులకు రెస్టు యిస్తున్నారు. ఈ చైతన్యమైన దేహానికి rest అవసరం లేదా. కనుక దీనికి యివ్వవలసిన సమయంలో రెస్టు యివ్వాలి. ప్రేమస్వరూపులారా! Rest అంటే మంచి డన్‌లప్ బెడ్డు వేసుకొని, పిల్లో వేసుకొని, ఎయిర్ కండిషన్ వేసుకొని గురకలు తీస్తూ పండుకోటం కాదు రెస్టు. Change of work is rest. పనులను మనం మార్చాలి. మనం బజారునకు పోయి పని చేశాము. అక్కడ పని చేసి వచ్చామని చెప్పి భార్యతో అరచి, రెండు బెడ్డు వేసుకొని, బొట్టువేసుకొని పండుకోటం కాదక్కడ. ఆ పనిని వదలి

యింటికి వచ్చిన తరువాత నీ యింటి పనిని చేయి. అది నీకు రెస్టు. విద్యార్థులే వుంటుంటారు. కొంత సేపు ఆటలాడుతారు. ఆటలాడగానే రెస్టు వుండకూడదు. తిరిగి పాటలు పాడుకోవాలి. అదే రెస్టు. ఈ ఆటలైన తరువాత పాటలవి అభివృద్ధిపరచుకోవాలి. ఇవన్నీ అయిన తరువాత పుస్తకము పట్టుకొని చదువుకోవాలి. ఈ విధముగా మనము పనిని మార్చుకుంటూ పోవాలి. ఎప్పుడు చూసినా కూడను యీ దేహము పని జరుపుతూనే వుంటుంది. మన ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసములు చూడండి. అయ్యో! అతను పాపం దుఃఖములో వున్నాడే కొంచెం రెస్టు యిద్దామని అదేమన్నా ఆగుతున్నదా. ఆగదు. అతను ఆనందంగా వుంటున్నాడు కాబట్టి మనము యిష్టం వచ్చినట్లు తిరగవచ్చని చెప్పి యేమైనా తాను అధికమైన శ్వాసను తీస్తుందా లేదు. నీవు దుఃఖములో వుండు, విచారములో వుండు, నడుస్తూ వుండు, కూర్చునుండు, ఆడుతూ వుండు, పాడుతూ వుండు, యేమి చేసినప్పటికి ఉచ్ఛ్వాస నిశ్వాసములు సక్రమంగా జరుగుతూనే వుంటున్నాయి. ఇది సహజ లక్షణము. ఇది దైవము యొక్క సృష్టి రహస్యము. ఈ రహస్యాన్ని యెవరు కూడను గుర్తించుకోటంలేదు. ఇట్టి దైవ రహస్యాన్ని అతి సూక్ష్మమైన మార్గంలో మనము తెల్పుకోటానికి సేవనే. కనుక ప్రతి ఆఫీసు చేరరు ఒక సేవకుడుగా మనం గుర్తించాలి.

దివ్యాత్మస్వరూపులారా! ఈ విధమైన నిబంధనలను మేము తట్టుకోలేము అనే భావము చేత సంస్థను విడచి మీరు పోకూడదు. ఇంతకంటె పవిత్రమైన మార్గము జగత్తులో కనిపించదు. ఈ సదవకాశాన్ని మీరు వదులుకోకూడదు. ఈ జన్మము తరింపచేసుకోటానికి జీవన పరమావధియైన మార్గము యిదే అనే సత్యాన్ని మీరు విశ్వసించాలి. అన్నీ వదలిపెట్టి కేవలము ముక్కు మూసుకొని, దొక్కలు కొట్టుకుంటూ జపం చేస్తే ప్రయోజనము లేదు. లేక దేవాలయములు తిరిగి యాత్రలంతా గావిస్తే ప్రయోజనంలేదు. మీరు సేవయందే దైవత్వాన్ని పొందాలి. అదే విశ్వవిరాట్ స్వరూపము. కేవలం అర్జునుడు మాత్రమే విశ్వవిరాట్ స్వరూపము చూశాడు. కానీ మీరందరు అర్జునులే. అర్జునను పార్థ అని ఒక పేరు. పార్థ అంటే పృథ్వీ పుత్రుడు పార్థుడు. మీరందరు పృథ్వీపుత్రులే. మీరందరు పార్థులే. ఈ పార్థుడు పారిపోటానికి యేమాత్రము ముందంజ వేయకూడదు. అర్జునుడే యుద్ధమునుండి పారిపోయివచ్చేస్తే అతనికి గౌరవమర్యాదలు యేముంటాయి. కర్తవ్యాన్ని నిర్వర్తించమని శాసించాడు కృష్ణుడు. Do your duty sincerely. మీ పనులు మీరు చేస్తూ భగవన్నామాన్ని స్మరించండి. అప్పుడు మీరు ఒక విధమైన అర్జున రూపాన్ని ధరించినవారౌతారు. అర్జునుడు అనగా దానికి అర్థమేమిటి. పెద్ద గాండీవాన్ని పట్టుకొని, చిక్కిన వారినందరిని కొట్టుకొని పోవటం కాదు. అర్జున అనగా నిర్మలత్వము; పవిత్రము అని. అర్జునుడనగా చాలా పరిశుద్ధమైన హృదయము కలవాడని అర్థము. కనుక యీ అర్జునులకంతా మాలిన్యమైన హృదయము కల్గకూడదు. పరిశుద్ధమైన హృదయముతో మీరు పనిచేయాలి. మీరందరు అర్జునులే. అర్జునుని నిమిత్తమాత్రంగా పెట్టుకొని

కృష్ణుడు యింతనాటకమాడాడు. కనుక యీనాడు యీసాయికృష్ణుడు యింతమంది అర్జునులను పెట్టుకొని నిమిత్త మాత్రంగా ఆడుతున్నాడు. నిమిత్తమాత్రం భవసవ్యసాచి. నీవు నిమిత్తమేనయ్యా నేనే యీ పనులు చేస్తున్నాను, నేనే యీ సేవలు చేస్తున్నాను. సాయి ఆర్గనైజేషన్ కంతా యింత పేరు తెప్పించాను. అంత పేరు తెప్పించాను. ఈ అహంకారానికి మాత్రం అవకాశము అందించకూడదు. సాయి ఆర్గనైజేషన్ వల్ల నీ పేరు, నీ రూపము, నీ యొక్క తత్వము జగత్ వ్యాప్తి అవుతుంది గాని సాయి లేకపోతే నీ రూపమెక్కడ, నీ పేరెక్కడ?

మీ పేరు ప్రతిష్టలంతా అభివృద్ధి పరచేది సాయి నామమే. దీనిని మరువరాదు. దైవచింతనే శ్వాసగా భావించాలి. కనుకనే 60వ సంవత్సరము నుండి కూడను యీ ఆధ్యాత్మిక తత్వమునేది కేవలము అద్వైత మార్గములో అవలంబించటానికి పూనుకున్నాము. కర్మకాండ దాటినాము. ఉపాసనాకాండను దాటినాము. జ్ఞానములో ప్రవేశించాలి. ప్రైమరీ స్కూలు దాటినాము. హయ్యర్ సెకండరీ స్కూలు దాటినాము. కాలేజీలో ప్రవేశించాలి. కాలేజీలో వుంటుండి కూడను ప్రైమరీ స్కూళ్లో చదివినట్లు A,B,C.. డింగ్ డాంగ్ బెల్ అంటూ కూర్చుంటే ప్రయోజనము లేదు. ఈనాడు మీరు ఆ దశ్శలో వుంటున్నారు. కాలేజీ లెవెల్లో వచ్చినారు. కాని మీ చింతనంతా ప్రైమరీ స్కూలుపైననే వుంటున్నది. అంత అమాయకత్వంగా మారిపోతున్నావు. కనుక యీనాటి నుండి మీరు అద్వైతమతము, ఏ యితరులు కూడను సాధించలేని అద్వైతమతాన్ని సాయీశక్తులు సాధించాలి. అందువలననే యీనాడు యీ సమావేశములోపల కొన్ని మార్పులు, కూర్పులు చేయవలసి వచ్చింది. వ్యక్తులను బట్టి కాదిది. మీ దోషములను బట్టి కాదిది. ప్రపంచము యొక్క పరిస్థితులను బట్టి మార్చవలసి వచ్చింది. ఎందుకంటె యీనాడు ప్రపంచము సహస్రనేత్రములతో చూస్తోంది. ఏమిటి రాయిది సాయి, సాయి. ఏ బజారుకు పోయినా, ఏ వూరు పోయినా, ఏ అడవికి పోయినా, ఏ గుడిసెకు పోయినా ఎక్కడ చూచినా సాయి ఫోటోలు ఎక్కడ చూచినా సాయి మాటలు. ఇదేమిటని అనేకమంది ఆశ్చర్యంగాను, అసూయగాను, అనేక విధములైన భావములతో దీనిని పరీక్షించటానికి ప్రయత్నిస్తున్నారు. అలాంటి సమయములోపల మీలో కించిత్తైనా యితరులు వేలుపెట్టి చూపేంత భావాలుగాని, పనులుకాని వుండరాదు. ఎవరి స్థానానికి తగినట్లు వారి యొక్క పనులు వారు అభివృద్ధిగావించుకుంటూ పోవాలి. ప్రారంభములో యీ Rules and Regulations అత్యవసరము. ఇప్పుడందరు కూడను అర్థం చేసుకున్నారు కాబట్టి వానిని మార్చుకునే శక్తి సామర్థ్యాలు కూడను వారిలో వుంటాయి. కనుకనే యిక్కపైన ఒకరు అధిపతి, ఒకరు వర్కరు యీ విధమైన భేదములే కుండా అందరూ బ్రదర్సు యీ రకమైన దానిలో మనము వుండాలి. ఈ విధమైన ప్రేమ భావాన్ని మనం పెంచాలి. అనేకత్వములోని యేకత్వమును మనం జగత్తుకు నిరూపించాలి. అయితే యింకా అంత లెవెల్ స్థాయికి అందరూ రాలేదు. కనుక యీనాడు స్టేట్ ప్రెసిడెంటు అనేవాడు ఒకడు వుండాలి. ఒక్కడే వుంటుంటే కొన్ని సమయాలలోపల మానవత్వం పిచ్చి కోతి వంటిది. యిలాంటి కోతికి యెప్పైనా అహంకారము పుట్టవచ్చును. అందువల్ల యీ అహంకారాన్ని చంపే నిమిత్తమై అతని

3-24-118711

క్రింద ఐదారు మందిని పెట్టేసి, అందరిని సమానమైన పనిలో పెట్టేసినప్పుడు నేను ప్రెసిడెంటును అనే అహంకారానికి అవకాశము వుండదు. అందరు కలసిమెలసి పని చేద్దాము. కలసిమెలసి తిరుగుదాం. కలసిమెలసి పెరుగుదాం. ఒకరినొకరు కలసిమెలసి పనిచేసే నిమిత్తమై యిక్కడ ఒక రాష్ట్రానికి ఒక కమిటీ వీరిలాగా పెట్టి వారందరు ఆపనులను పంచుకొని సమంగా సరైన మార్గములో వీరిని నడ్పటానికి అవకాశము వుంటుంది.

State Presidendt ఒకడుంటుండి ఐదారు మంది కలసి ఒక కమిటీగా వుండినట్లు అయితే, యిది నా మంచి కోసమనే భావము యేర్పడాలి గాని, నన్ను తీసేసి నా క్రింద యింకా పదిమందిని పెట్టారే అనే దుర్భావాన్ని మటుకు మనం తలంచరాదు. District Presidentsను తీసేశాము కొన్ని Districts లోపల సరిగ్గా జరగటం లేదు. పాపం ఆ district President కొంత వరకు శల్య సారథ్యం. అంటే కర్ణునికి నీవు చేయటానికి వీలుకాదు, నీవు చేయలేవు; నీ చేతకాదు అని బలహీనత తెప్పించే రథసారథులు కొందరుంటారు. అది శల్య సారథ్యమంటారు. యిటువంటి వారిని మటుకు తీసేశాము. కృష్ణ సారథిగా వున్నవారిని మాత్రం పెట్టాము. అర్జునుడు బలహీనుడైనా, భయపడినా వెనుకకు వచ్చినా ఛీ ఛీ పోకూడదు. పో ముందుకు, పో కం, కం అని ప్రోత్సహించేవాడు కృష్ణుడు. నీవు చేయి పని మేమంతా వెనుక వుంటాము. మేము చూసుకుంటాము అని ధైర్య సాహసములందించేవాడే కృష్ణ సారథి. అనగా ధైర్య సాహసాలను, ఉత్సాహ ప్రోత్సాహములందించే సారథ్యముతో మనం వుంటుండాలి. ఇది మనకెందుకులే, యిది మన చేత చేయలేమేమో, మన చేతిలో డబ్బు లేదే, యిలాంటి బలహీనతలందించే పిరికి పందలను యీ సంస్థ నుండి పూర్తిగా తీసివేయాలి. మానవుడు చేయలేనిది ఒకటుందా. తన పని అయితే తాను యెంత వరకైనా చేస్తాడే, రాత్రింబవళ్లు పని చేస్తాడు. అశ్రద్ధా భక్తులు యీ సేవలో మనమెందుకు వుపయోగించకూడదు. ఇలాంటి స్వార్థపరులను, యిలాంటి సంకుచిత బుద్ధి కలవారిని సంస్థలో యే మాత్రం పెట్టకూడదు. సంస్థ చెడిపోతుంది. ఇది నాది అనే భావముతో వచ్చి చేరినవాడే యిందులో వుత్తీర్ణుడౌతాడు. అయితే కొన్ని జిల్లాలలో జిల్లా ప్రెసిడెంట్లు చాలా బాగా చేస్తున్నారు. రెండూ మనం చెప్పుకోవలసినదే. తన స్వంత పనులు కూడను మానివేసి యీ పనులలో ప్రవేశించి కాలాన్ని సార్థకం గావించుకుంటున్నారు. తమ ఆరోగ్యము యే విధముగా పోయినప్పటికిని యిందులో స్వామి యొక్క సేవగా భావించుకొని పని చేస్తున్నారు. అలాంటి district Presidentsను ఒక్కొక్కరిని తీసుకొని రెండు మూడు జిల్లాలకంతా వారిని నియమిస్తే, వారికి కూడను విశ్రాంతి కావాలి కనుక వారి చేతి క్రింద కొంత మంది అవసరమైనవారిని పెట్టుకొని యీ సేవలు చేయవచ్చు. ఎవరెట్లు చెబితే అట్లాంటి మనము పోరాదు. ఆ విధంగా పోతే మనము భ్రష్టులమై పోతాము. ఒక చిన్న కథ.

ఒక తాత మనుమడు ఒక గాడిదను తీసుకొని యేదో సామాను తెచ్చుకోటం కోసం మరొక వూరు పోతున్నారు. తాత ముసలివాడు. మనుమడు చిన్న పిల్లవాడు.

అతనికి సహాయార్థమై మను మని తీసుకుపోతున్నాడు. ఎవడో పరిచయమైన వాడు యెదురువచ్చి
డు. ఏమిటండీ మీరిద్దరు యింత బుద్ధితక్కువపని చేసుకొనిపోతున్నారు. ఇద్దరుకూడనడచటం
యేమిటి? ప్రక్కనగాడిదవుంటుంటే యెవరైనా దానిపై కూర్చొని పోవచ్చుకదా. అన్నాడు. అప్పుడు
ముసలివాడుకదాఅని ఆయనచెప్పినదినిజమే అనుకొని తాను యెక్కాడు ఆగాడిదపైన. మరికొంచెం
దూరంపోయేటప్పటికి యింకోపరిచయమైనవ్యక్తివచ్చాడు. ఏమిటండి మీరు యింతపెద్దవారై
వుండి చిన్నపిల్లవానిని నడిపిస్తున్నారు అతన్ని యెందుకుయెక్కించకూడదు అన్నాడు. అప్పటి
కప్పటికి అదినిజముగానే, సత్యముగానే తోచింది. తానుదిగాడు. పిల్లవానినియెక్కించాడు. మరి
కొంచెము దూరము పోయినారు. ఒకరు నడచటమేమిటి ఒకరు కూర్చోటమేమిటి యిదిగాడిద
కనుక యిద్దరు కూర్చుంటే యిదిమోస్తుందిఅన్నారు. ఇది నిజమేకదాఅనియిద్దరూ ఎక్కారు. దాని
నడుము వంగింది బరువుయెక్కువైంది. మరెవరోఒకరు యెదురువచ్చారు. ఏమిటండిఅదినోరు
లేనిజీవి. ఇంత భారము వేసుకుంటే అది యేమైపోవాలి. చచ్చిపోతుందికదా. యిది బుద్ధితక్కువన్నారు.
ఇద్దరూదిగారు. అదినడచటానికి శక్తి లేకపోయింది. మరియింకొకడు వచ్చాడు. ఈగాడిదను నేను
యెట్లాతీసుకుపోయేది ముసలివాడను అనిచెప్పేటప్పటికి అచ్చేనేను కఱ్ఱ యిస్తాను రెండుకాళ్లు
కట్టేసి దానికి మధ్యలో యీకఱ్ఱను పెట్టి యిద్దరూ మోసుకుపొండి అన్నాడు. వీరిద్దరు చేరి ఆగాడిద
ను మోసుకుపోతున్నారు బాలాకష్టముగా. ఒక పల్లెదగ్గరకు వచ్చేటప్పటికి ఆపల్లెపిల్లలంతా
నవ్వారు. గలాటాచేశారు. ఈగలాటాకుగాడిద బెదురుకుంది. అదియిటూఅటూ తిప్పేసేసి ఆ
వంతెనమీద పోతుంటే బాగాఅల్లాడించేటప్పటికి తాతమనుమడుయిద్దరు నదిలోపడిపోయారు.

ఈవిధముగామనము యెవరు యెట్లాచెబుతుంటే అల్లామనము పోతుంటే
యీయెక్కనదిపాలైపోతాము. మనయొక్కహృదయాన్నిమనము అనుసరించాలి. నీమాష్టరుయొక్క
ఆజ్ఞను నీవు అనుసరించు. నీహృదయ సంపర్కమును నీవు అనుభవించాలి. చెప్పుడు మాటలం
టావినటానికి నీవంత అమాయకుడుగావుండకూడదు. ఒకమాటపైన, ఒకబాటపైన దీనినిమన
ము అనుసరించాలి. కనుకప్రెసిడెంటుగావుండినవారు ఒక్కొక్క జిల్లాలో ఒక్కొక్క చిన్నచిన్నకమి
టీ పెట్టుకొని పని చెయ్యాలి. తగ్గించి, కుదించి మూడుగా ముచ్చటగామార్చుకున్నాము. ఒకటి
service సేవలయొక్కమార్గము. రెండవది spiritual ఆధ్యాత్మికమార్గము. మూడవది విద్యామా
ర్గము. ఈ మూడింటికి పూర్వముచెప్పాను. దైవప్రీతి యిది బాలా అవసరము. రెండవదిపాపభీతి.
ఈనాడుమనము morality అని మనము పెద్దగాఅరుస్తున్నాము. ఈ morality కియెక్కడఆధార
ము. కావలసినన్ని పుస్తకాలు చదివి, తల భారమైన డిగ్రీలు తీసుకొని, morality లేనివ్యక్తులు
యింతమందిలేరు లోకములో. ఇది చదువువల్లవచ్చేదికాదు. దైవప్రీతివుండినవానికే పాపభీతి
కలుగుతుంది. ఈరెండు చేరినవానికే నీతి వస్తుంది. అదే morality. దైవప్రీతి యేలేకపోతే
వాడుకేవలము మూర్ఖుడుగాను, పశువుగాను మారిపోతాడు. మానవత్వాన్నే కోల్పోతాడు. బాలామంది

మీకు తెలుసు. పేపర్లో నిత్యము చూస్తూ వుంటారు. హైజాకర్సు, కిడ్నాపర్స్ అని, లూటీ చేసే వారని, గజదొంగలని యెన్నో మనము వింటున్నాము. వీరందరి పేర్లు చూస్తుంటుంటే గొప్పగొప్ప యింజనీర్లు డాక్టర్లు మేధావులే. ఈ చదువులో వీళ్ళకు మానవత్వమెచ్చిందా. కాబట్టి మానవత్వమనేది చదువులతో వచ్చేది కాదు. సంస్కారముతో లభించేది. కనుక మనము కేవలము Human Values అని యోగవర్న పెంటు టీచర్సును, పిల్లలను పెట్టుకొని యీ అవస్థలు పడటంకంటె మనసంస్థలో వుండిన వారందరికి యీ మానవత్వమనే దానిని చక్కగా అభివృద్ధి గావిస్తే లోకమంతా చక్కబడుతుంది. మొదట సాయి సంస్థలో వుండిన ప్రతి మానవుని యందు యీ మానవతా విలువలు నిజముగా వుంటుండాలి. వాటిని మనము తెప్పించుకోవాలి. అణగిపోయిన దానిని మనము లేపాలి. అదే ఉత్తిష్ఠత, జాగ్రత, ప్రాప్యవరాన్నిబోధత. అజ్ఞానమనే దాంట్లో మనము మునిగి మనలో వుండిన పవిత్రమైన మానవ జ్యోతిని మనము మరచిపోతున్నాము. అజ్ఞానము తొలగించుకుంటే యీ జ్ఞాన జ్యోతి వెలుగుతుంది. కనుక నీతి రావాలనుకుంటే మొట్టమొదట ప్రీతి వుండాలి. పాప భయము వుండాలి. కనుక ప్రతి వ్యక్తి దైవప్రీతి, పాపభీతి, సమాజనీతి యీ మూడింటిని మనము పెంచుకోవాలి. ఒక్కొక్క సమితి యందు యింత వరకు జరిగిన సేవల లోపల యదార్థము మనము చెప్పక తప్పదు. నాకు రెండూ రెండు కన్నులే. స్త్రీలే యెక్కువ సేవలు చేశారు. స్త్రీలే యెక్కువ పనులు చేశారు. సాయి సంస్థల లోపల సరైన పేరు రావటానికి స్త్రీలే మూలకారణము. (మగవారు యేమను కొట్టుకుంటేదే) స్త్రీలు త్యాగానికి పూనుకుంటారు. కనుక స్త్రీల లోపల కూడను విద్యావిధానానికి బాలవికాస్, కొంత వరకు సేవల యందు కూడను, ఈ ఆధ్యాత్మిక విషయముల యందు వాళ్ళకు చక్కని అవకాశమియ్యాలి. ఆ స్త్రీలకు కూడను మూడు వింగులుగా పెట్టి యీ యొక్క ఆధ్యాత్మిక విషయములందు, సేవల యందు, బాలవికాస్ యందు వారు కూడను ఒక విధమైన సొసైటీగా పెట్టుకొని దానిని వారు చక్కగా అభివృద్ధిగావిస్తారని ఆశిస్తున్నాను. వారియందున్న దోషాలు కూడను మనము యీనాడు తెలుసుకోవలసిందే. చాలా సేవలు చేస్తారు. త్యాగములో వారికి మించిన వారు లేరు. ప్రేమలో ప్రాణాలైనా యిస్తారు. కానీ హటం పడితే ప్రాణాలైనా తీస్తారు. కొంతమంది లో ఒకరితో ఒకరికి అసూయాభావము వుండటం చేతనే కొంత వరకు యింకా అభివృద్ధి కావలసిన సంస్థలు కొంచెం తగ్గుతూ వస్తున్నాయి. ఈ స్త్రీల లోపల అధికారమునకు ప్రాకులాడే దానికంటె కర్తవ్యము నిర్వర్తించుటము గుర్తించాలి. నేను ప్రెసిడెంటు. నీవు సెక్రెటరీ నీవు వైస్ ప్రెసిడెంటు. నీవు నా చేతి కింద. ఈ విధమైన అధికారమునకు యే మాత్రము అవకాశము యివ్వరాదు. నువ్వు సేవకురాలే నేను సేవకురాలే. ఒకరికొకరికి యే విధమైన భేదానికి అవసరము వుంది.

కొన్న కొన్ని స్థానాల్లో అత్తాకోడళ్ళ వలె జరుగుతూ వుంటుంది. అత్తాకోడళ్ళ విషయం ఒకటి చెబుతాను. ఇదే అవకాశము. తరువాత మీరెవరు చిక్కరింక. ఒక యింటిలో అత్తాకోడలు వుండేటువంటి వారు. అత్తయే దో ఒక యింటి దగ్గరకు పనివుండి పోయింది.

భవతి భిక్షాం దేహి అన్నాడు. అప్పుడు యీ కోడలు, అత్తగారు ఆర్డరు వుల్లంఘించి పెట్టటానికి వీలు లేదు కదా అని యేమీ లేదు పోయి రండి అని చెప్పింది. సరిగా యీమె ఆ మాట చెప్పపంపించే సమయములో వచ్చే అత్త చూచింది. మరేమీ లేదని పొమ్మని కోడలు చెప్పేసరికి ఆ భిక్షగాడు పోతున్నాడు పాపం. అప్పుడు అతని దగ్గరికి పోయి అడిగింది అత్త ఆ అమ్మాయి యేమి చెప్పింది నీకని. భిక్షమేమి వేయలేదండి వెళ్ళిరమ్మని చెప్పిందని చెప్పాడు. వెళ్ళిరా అని చెప్పటానికి తనకెక్కడ అధికారము వుంది. ఛీ. ఆమె మాటలు నువ్వు యెందుకు వినాలి. తిరిగి నా యింటికి రా అన్నది. ఆహా యేమో పెడుతుంది కదా యీ అత్తగారు అని వచ్చాడు. అత్తగారు లోపలికి పోయి అర్ధగంటసేపు బయటకు రాలేదు. తరువాత బయటకు వచ్చింది. ఇంక లేదు వెళ్ళిరా అంది. అనగా యేమిటి? భిక్షగాని వెళ్ళిరా అని చెప్పటానికి అత్తకే అధికారముగాని కోడలికి లేదనే అహంకారము. ఇద్దరు చేసిన పని ఒక్కటే. వానికేమి ఇంత భిక్షము లేదు. అదే విధముగా యీ ఆడవారిలో ఒకరికొకరు నాకు అధికారము నీకు అధికారమని కట్టుకడపటికి పని అనే భిక్షాన్ని మానుకుంటున్నారు. కనుక అలాంటి భావములు మనస్సునందు రాకుండా కలసి మెలసి పని చెయ్యాలి.

ఇందూలాల్ షా చెప్పినట్లుగా డిసెంబరు 1st నుండి తగిన మార్పులు కూర్పులు సరైన పద్ధతిలో అభివృద్ధి గావించుకోవాలి. మరొక్క విషయము. World Council అనే పేరుతో పూర్వము జరిగేది. ఏదో అప్పుడు కొద్ది కొద్దిగా జరుగుతుండటం చేత దాన్ని ఆ విధమైన రీతిలో అనుసరించటానికి అవకాశము చిక్కింది. ఇప్పుడు విదేశాల్లో భారతదేశముకంటె అధికముగా పెరిగిపోయాయి. బాధ్యతంతా ఒక్క వ్యక్తిగా సాధించటము అంటే వీలుకాదు. కనుక భారతదేశానికంతా కూడను ఒక President గా మనము పెట్టుకొని వివిధ దేశాలకు, ఆయా దేశాలకు తగినట్లుగా వారికే యీ బాధ్యత అప్పచెప్పి యీ World Council అనే దానిని యీనాడు తీసేశాము. కనుక యీ పేరుతో యింక నడచదు. ఆయా దేశములవారు అక్కడ కూడను మన భారతదేశములో వున్నట్లుగా ఐదులేక ఆరుమంది చేరటము ఆ దేశము యొక్క బాధ్యత, ఆ వాతావరణమునకు తగినట్లుగా వారి పద్ధతికి తగినట్లుగా వారు చేసుకుంటూ పోవటం చాలా మంచిది. అయితే ఎవరి పాలిటు వారిని వదలిపెడితే యిది అస్తవ్యస్తముగా మారిపోతుంది. కనుక అక్కడనుంచి కూడను అక్కడ జరిగే పద్ధతులను గురించి యిండియాకు తెలుపుతూ రావాలి. భారతదేశములో యెంతు పద్ధతులను అనుసరిస్తున్నామో వారి వారి దేశకాల పరిస్థితుల ప్రభావాన్ని గురించి వారు కూడను ఆ పద్ధతులు కొంచెం వరకు అభివృద్ధి పరచుకోవాలి. కనుక అక్కడనుండి కూడను ఇండియాకు ఆ పరిస్థితులు తెల్పాలి. ఆ ఆఫీసు యిప్పుడు ప్రశాంతినిలయం ఆఫీసు. ఈ విధమైన మార్పులు చేయటం దేనివల్లనంటే అభివృద్ధిగాంచుచున్న సాయి సంస్థలను మరింత ప్రోత్సాహ పుత్సాహములందించే నిమిత్తమై కొన్ని మార్పులు చేయవలసి వచ్చిందే కాని వేరు కారణాలు మీరు యేమాత్రము చింతించకండి. కనుక మీరు వేరు భావములు పెట్టుకొని యేవేవో అనవ

సరమైన మాటలతో కాలమును వ్యర్థము చేయటమే కాకుండా సంస్థల పేరుప్రతిష్ఠలను మీరు యమాత్రము హానికరము చేయించకూడదు.

అందరూ ఒక్కటే. అందరు దైవ బిడ్డలుగా వుంటుండాలి. ఎవరియందు యెట్టి భేధము లేదు. మానవత్వము కనుక అప్పుడప్పుడు కొన్ని కొన్ని దోషాలు, బేధములు రావచ్చును. కానీ వాటిని మనము సరిచేసుకోవాలి. కానీ అదే మార్గములో మనము ముందుకు పోకూడదు. గడచిపోయింది గడచిపోయింది. నడచుకుని వచ్చిన రోడ్డు చూచుకొనే వచ్చాము. ఎదురు వచ్చే రోడ్డును చూడాలి. కనుక మీరందరు కూడను అక్కచెల్లెండ్రుగా వుంటుండి యీ సాయీ సంస్థల లోపల సరైన ఆదర్శమును అందించటానికి సిద్ధముగా వుంటుండాలని నేను ఆశిస్తున్నాను. ఈ సంస్థలతో నాకు యెట్టి సంబంధము లేదు. మీరు మీరే చూచుకోవాలి. మీరు ఆనందిస్తుంటే ఆ ఆనందమును నేను ఆరగించటమే పని. మీకు నాకు వ్యక్తిగతముగా యిప్పటికి సంబంధము వుంటుంది. కాని organisation తరఫున కూడను యీ సంబంధము మరింత అభివృద్ధి అయిపోతే మరింత ఆనందాన్ని అనుభవించవచ్చు. కనుక ముఖ్యముగా మీరు గుర్తించవలసినది యీ పదవుల మార్పుల చేతగాని, కొన్ని పనుల మార్పు చేతగాని, మీరు నిరుత్సాహానికి చోటివ్వకుండా మరింత వుత్సాహమును అభివృద్ధిగావించుకొని యీ యొక్క సంస్థల లోపలనే మీరు వుండి, దీర్ఘమైన ఆనందమును అనుభవించి, ఆదర్శమును అందించి జన్మసార్థకము చేసుకొని దీనిలో పాల్గొనాలని నేను ఆశిస్తూ ఆశీరదిస్తూ నా ప్రసంగాన్ని విరమిస్తున్నాను. అయితే యీ జిల్లా అధికారులు వీరికి సంబంధించిన కమిటీలు యీ మార్పులంతా కూడను యెవరెవరు యేయే రీతిగా వుంటుంటారో అది కొంతకాలము లోపలనే ఇందూలాల్ షా వారు అందిస్తారు.

మన అన్ని సేవలకంటె యీ సమిష్టి భజన అనే సేవ అందరి హృదయాల్లోపల శాశ్వతముగా నిల్చిపోతుంది. ఏ దానియందు ఒకరికొకరు కలవకపోయినప్పటికి యీ సమిష్టి భజనలలోపల అందరి వాక్కులు, అందరి హృదయాలు, అందరి సౌండు కూడను అందులో లీనమైపోతుంది. కనుక భజనలో యీ unity అభివృద్ధిపరచి, హృదయాన్ని purity గావించి, దివ్యత్వమైన divinity ని మనము అందుకోటానికి అవకాశము వుంటుంది. కనుక యీ భజన ట్రైనింగు అమితముగా స్త్రీలు అభివృద్ధిగావించాలి. మగవారు కూడను యీ భజనలో పాల్గొనాలి. మగవారు కూడను యీ భజన ట్రైనింగులు అధికముగా యివ్వాలి. ట్రైనింగు యెందుకంటె కొన్ని సంస్థలలోపల భజనలు పాడుతుంటారు. ఏ రోప్లేనులో ప్రతి పెట్టుకుంటారు అట్లా ప్రతి పెట్టుకోవలసి వస్తుంది. అంత అపస్వరముగా వుంటుంటాయి. హృదయాన్ని కదలించి కరగించేటువంటిది గా వుంటుండాలి భజన యొక్క యిది. మనసును దూరించేదిగా వుండకూడదు. కనుక యీ భజనలు సరైన ట్రైనింగ్ యిచ్చే బాధ్యత స్త్రీలు తీసుకోవాలి. సేవలు, ఆధ్యాత్మికతత్వములో కూడిన వుపన్యాసములు దీనిలోపల మగవారు యెక్కువ బాధ్యత తీసుకోవాలి. సమాజము యొక్క పరిణామమంత

ఈ పురుషుల వల్లనే జరగాలి. స్త్రీలు కూడ వుండాలి. కాని ఆ బాధ్యత పురుషులపైనే అధికముగా వుంటుం డాలి. ఆ విధముగా వుండినప్పుడు మనము ఆనందమును యెంతైనా అనుభవించ వచ్చును. కనుక మున్ముందు సాయి సంస్థల యొక్క యిది ఆకాశమే పెండాలు, భూమియే వేదిక ఆ విధముగా మారిపోతుంది. Next conference యింక యిక్కడ పెట్టుకోటానికి వీలుకాదు. ఒక్కొక్క state లో ఒక్కొక్క conference గా పెట్టుకొని world conference శాంతి వేదికలోనే పెట్టుకోవలసి వస్తుంది. మున్ముందు జరుగబోయేటి ఆశ్చర్యములను, ఆనందములను మీరు అనుభవించుకోటానికి మీరందరు ఆనంద హృదయులై యీ సేవలో మీరు పాల్గొనండి. మున్ముందు యెంతైనా ఆనందము అనుభవిస్తారు. ప్రపంచ మంతా ప్రశాంతి నిలయ వాసులౌతారు. ఇలాంటి సద్భాగ్యాన్ని, సదవకాశమును మీరు నిలబెట్టుకొనే వీరులుగా మీరు తయారు కావాలి. ఇప్పటికే చాలా వరకు సేవలు చేశారు. మిగతా సంస్థలతోనూ, సాయి సంస్థలతోనూ పోలిక చేసుకోటానికి యే మాత్రము అవకాశము లేదు. ఏదో కొన్ని పొరపాట్లు రావచ్చు. ఈ పొరపాట్లు యీనాడు స్వామి క్షమించాడు. ఇకపైన ఆ పొరపాట్లు రాకుండా చూచుకోండి. అందరు కలసి మెలసి పని చేయండి. భారత దేశమునకు సత్కీర్తి తేండి. ఆధ్యాత్మికతత్వమంటే యెంతటి పవిత్రమైన విశాలమైనది. ఆనందమయమైనది అని మనము చాటాలి. అన్ని దేశములలో భారత దేశము ఒక ఉన్నత స్థానములో వుండినది. మనదేశమునకు ఆధ్యాత్మికతత్వము అందించటానికి మీరందరు కూడను ఉపాధ్యాయులుగా తయారు కావాలి. ఇంతే. ఆశీర్వాదములతో ముగిస్తున్నాను.